

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Parragi és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. B. J. Zs. ügyvéd) által képviselt Üstöki Kft. (Budapest) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: Vj-007-081/2009.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. évi május hó 11. napján kelt 16.K.33.820/2009/7. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2011. évi január hó 12. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezését azzal hagyja helyben, hogy kötelezi a felperest arra, hogy - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - fizessen meg az államnak 11.000 (azaz tizenegyezer) forint kereseti részilletéket, míg a fennmaradó kereseti részilletéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (azaz harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes eljárásában a felperes reklámtevékenységét vizsgálta. Az ennek eredményeként meghozott, 2009. augusztus 6. napján kelt Vj-7/2009. számú határozatában megállapította, hogy a felperesnek a Tahiti Noni Juice, a Forever 365 Aloe Vera és egyes Prolong termékek egészségre ható tulajdonságairól, továbbá azok árkedvezményéről, az akciós készlet véges voltáról 2006, 2007 és 2008 év során adott egyes tájékoztatásai alkalmasak voltak a fogyasztók megtévesztésére. A jogsértés miatt a Versenytanács a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78.§-a alapján a felperest 13.000.000 forint bírság megfizetésére és helyreigazító nyilatkozat közzétételére kötelezte. A felperes 2007. évi nettó árbevételének 95%-ában határozta meg a maximum - közeli bírság összeget. Indokolása szerint e körben - a Tpv. 78. §-ának (3) bekezdése alapján - súlyosító körülményként vette figyelembe a Tpv.-be ütköző magatartás ismételt tanúsítását, a jogsértéssel érintett időszak hosszát, kiterjedtségét, az érzékeny fogyasztói kört, hogy a felperes üzletpolitikáját arra alapozta, hogy a reklámjaiban tudományosan nem megalapozott gyógyhatásra való utalást állította a középpontba, továbbá a folyamatosan kedvezményes árat. Enyhítő körülményként értékelte, hogy a felperes elismerte, hogy jogsértő magatartást követett el és próbálta kijavítani tájékoztatásaink hibáit. Ezt meghaladóan nem találta enyhítő körülményként figyelembe vehetőnek a felperes versenyfelügyeleti eljárás során előadott érveit - a jogsértés „enyhe súlyát”, az egyes termékek árbevétele közötti differenciát, a módosított reklámanyagok tartalmát -; ezzel kapcsolatos megállapításait a határozat 158., 160., 161. és 162. pontjaiban rögzítette. Kiemelte, hogy az egészségügyi problémákkal küzdő, és ebből adódóan a hasonló magatartásokra érzékeny, döntési folyamatukban sérülékenyebb veszélyeztetett fogyasztók érdekeinek védelmében találta szükségesnek a helyreigazító nyilatkozat közzétételére való kötelezés előírását is.

A felperes keresetében az alperesi határozat felülvizsgálatát kérte. Vitatta az akciókkal kapcsolatos alperesi megállapításokat, és sérelmezte a kiszabott bírság megalapozottságát, eltúlzott voltát is. E körben elsődlegesen a bírság csökkentését kérte, és arra hivatkozott, hogy az alperesi határozatban megjelöltek szerinti 13.000.000 forint meghaladja a Tpv. 78.§-ának (1) bekezdése szerint terhére jogszerűen kiszabható (maximális mértékű) bírság összegét. Ennek igazolására benyújtotta a 2008. évi egyszerűsített üzleti beszámolóját, részletes eredménykimutatását, valamint főkönyvi kivonatát, amelyekben szereplő számszaki adatok alapulvételével azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi határozat megváltoztatásával a bírság összeget mérsékelje. Kérte figyelembe venni azt is, hogy a ténylegesen a külföldi gyártótól - hosszú távra - kapott kedvezményt biztosította a fogyasztók felé, ezért az alperesnek az akcióval kapcsolatban tett határozati megállapításai nem helytállóak. Másodlagosan az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és a versenyhatóság új eljárásra való kötelezését kérte. Állította, hogy az alperes megsértette a Tpv. 78.§-ának (3) bekezdésében foglaltakat, mert határozatában nem részletezte, hogy a bírság összegének meghatározásakor mit és milyen súllyal mérlegelt, mivel csak felsorolta a súlyosító és enyhítő körülményeket. Elmulasztotta bemutatni, hogy ezeket a körülményeket milyen okoknál fogva értékelte súlyosabban, vagy enyhébben, ennek hiányában pedig nem lehet megállapítani a mérlegelésen alapuló döntés megalapozottságát. Hangsúlyozta, hogy a súlyosító körülményeket - az ismételt jogsértést, a fogyasztói kör jellegét, a jogsértés súlyát - tévesen értékelte az

alperes, míg a feltárt nyomatékosan enyhítő körülményeket - együttműködő magatartás, szórólapok módosításával a jogsértő magatartás befejezése - figyelmen kívül hagyta, akárcsak a releváns árbevétel nagyságával kapcsolatos előadását és az e körben igazolt adatokat (az Aloe Vera/Noni termékekből származó árbevétele a teljes árbevételének 50%-a alatti részét teszi ki). Ennek következtében a két termékcsaládra vonatkozó árbevételt a magatartások súlyosságának különbözősége miatt az alperes nem adhatta volna össze. Az alperes akkor járt volna el helyesen, ha a súlyosító és enyhítő körülményeket magatartásonként, illetve termékenként külön-külön értékeli, mert mindezek után jutott volna abba a helyzetbe, hogy valamennyi releváns tényező mérlegelésével állapítsa meg a bírság összegét. Hiányolta, hogy az alperes a rendelkezésre álló adatok ismeretében is elmulasztotta a pontos piaci részesedés felmérését annak ellenére, hogy azt enyhítő körülményként kellett volna értékelnie. Mindezek miatt az alperes határozatából a mérlegelés okszerűsége sem tűnik ki.

Az alperes ellenkérelmében a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte. Utalt arra, hogy a versenyfelügyeleti eljárásban a felperes több, egymásnak ellentmondó gazdálkodási adatot közölt a 2008. évi árbevételének nagyságáról. Hiteles gazdálkodási adatok hiányában vette figyelembe a 2007. évi gazdálkodási adatokat a bírság összeg meghatározása során. Hangsúlyozta, hogy az ügyben feltárta az enyhítő és súlyosító körülményeket. Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy a bírság összegét növelő körülmények mind a számukat, mint egyenkénti súlyukat illetően meghaladták az enyhítő körülményeket. Ezek értékelése vezetett a maximum közeli bírság kiszabásához. Az együttműködő magatartáson és a jogsértés elismerésén túl a felperes által megjelölt körülményeket nem vehette a bírság összegét csökkentő tényezőként figyelembe. A módosított tartalmú szórólapok az eljárás lezárulását követően készültek, ezért azok nem képezték a vizsgálat tárgyát, piaci részesedését pedig a felperes nem bizonyította. Ugyanakkor fogalmilag nem tekinthető enyhítő körülménynek az, hogy a Prolong termék árbevétele kevesebb, mint az összárbevétel fele, mert ennek az arálynak csak akkor lenne jelentősége, ha e termék tekintetében a tájékoztatások jogszerűek lettek volna. Az akciós ár alkalmazásáról, valamint a nagymértékű árkedvezményről szóló felperesi tájékoztatással kapcsolatosan kifejtett jogi álláspontját a határozatában rögzítettekkel egyezően tartotta fenn, azok megisméltése nélkül.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozatát részben megváltoztatta, és a kiszabott bírságot 11.500.000 forintra mérsékelte, egyebekben a felperes keresetét elutasította. A bírság-összeg meghatározása körében azt állapította meg, hogy az alperesi döntés a nettó árbevételhez kapcsolódóan alkalmazott számítás körében nem volt jogszerű, ezért a Tpvt. 78.§-ának (1) bekezdése alkalmazásával a felperes által igazolt 2008. évi nettó árbevételt alapul véve, és a Versenytanács által elfogadott enyhítő körülmények értékelésével mérsékelte a bírságot. Ítélete indokolásban az alperessel egyezően azt állapította meg, hogy a felperes a vizsgált időszakban olyan tájékoztatást adott, mintha egyszeri, akciós értékesítésre kerülne sor a készleten lévő áruk erejéig, ezzel szemben folyamatosan, a kiinduló árnál alacsonyabb összegben hirdette perbeli termékeit. E magatartásával valótlan állításokat közölt, és az akciót közvetlenül nem alkalmazott árhoz képest hirdette, amivel megtévesztette a fogyasztókat. Megállapította, hogy az alperes a versenyfelügyeleti eljárást a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően folytatta le, valamennyi, az ügy eldöntése

szempontjából relevanciával bíró tényt és körülményt feltárt, részletesen elemezte a jogsértések mibenlétét és megvalósulását, ezért jogszerűen szankcionálta a felperest. A bírság kiszabása tekintetében jogszerűnek fogadta el a határozatban felsorolt és értékelt szempontokat, azzal, hogy az alperes ezeket okszerűen mérlegelte és ennek indokairól a határozatában - a szükséges körben - számot is adott.

A felperes fellebbezésében nem vitatta az elsőfokú bíróságnak a terhére rótt jogsértések körében tett megállapításait, és kizárólag a bírságot mérsékelő részében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását. Megismételte azt az álláspontját, hogy az alperes a bírság meghatározása tekintetében megsértette a Tpvt. 78.§-ának (3) bekezdésében írtakat, mert nem tett eleget az enyhítő és súlyosító körülmények értékelésére vonatkozó kötelezettségének, nem részletezte, hogy a feltárt releváns tényezők milyen súllyal és milyen mértékben vannak kihatással a terhére kiszabott bírságra. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperesnek a súlyosító és enyhítő körülmények határozatban történő felsorolását jogszerűnek értékelte, annak ellenére, hogy a versenyhatósági döntésből sem a mérlegelés szempontjai, sem azok okszerűsége nem állapítható meg. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a keresetlevél III. 1-5. pontjaiban megjelölt, a mérlegelésnél irányadó szempontokat nem vette figyelembe annak ellenére, hogy azok alkalmasak lettek volna a bírság összegének további csökkentésére. Kérte, hogy amennyiben a Fővárosi Ítéltábla azt állapítja meg, hogy a bírság kiszabása körében hiányolt tényállás, illetve a mérlegelés okszerűsége a bírósági eljárásban nem tisztázható, a releváns körülmények feltárása érdekében - az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával - az alperesi határozatot helyezze hatályon kívül, és a versenyhatóságot kötelezze ennek tisztázására, a megismételt eljárás keretében. Megismételte, hogy jelentős enyhítő körülményként értékelendő az, hogy reklámanyagait 2009-ben módosította az Önszabályozó Reklámtestület előírásai és jóváhagyása mellett. Nem fogadta el azt az alperesi hivatkozást, hogy e reklámanyagok nem képezték a vizsgálat tárgyát, figyelemmel azon körülményre, hogy a versenyhatóság eljárásainak nem célja, legfeljebb eszköze a bírság kiszabása és egyéb szankciók alkalmazása, ezért a fogyasztók érdekeit elsősorban nem a szankcionálás, hanem a jogellenes reklámok tényleges megszüntetése védi. Ezért egyáltalán nem elhanyagolható szempont egy gazdasági tevékenység jogszerűségének vizsgálatánál, hogy a feltárt jogszabálysértést a vétkes fél megszüntette-e már. Ezt a bírság kiszabása során különös enyhítő nyomatékkal kellett volna értékelnie az alperesnek, amit azonban elmulasztotta.

Az alperes fellebbezéssel nem élt, ellenkérelmében pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint határozatában nem mulasztotta el az enyhítő és súlyosító körülmények figyelembevételére vonatkozó kötelezettségét (157. és 158. pont). Részletesen megindokolta (160-162. pont), hogy a felperes által felhozottakat miért nem vette figyelembe enyhítő körülményként. Hangsúlyozta, hogy döntésének 159. pontjában kifejezetten rögzítette, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények összességének mérlegelésével határozta meg a bírság mértékét. Bírósági döntésekre hivatkozással kiemelte, hogy a bírság összegének megállapítása a releváns tényezők szabad mérlegelésén alapul, ezért önmagában az enyhítő körülmények léte nem zárja ki a maximális összegű bírság kiszabását.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. §-ának (3) bekezdése szerinti terjedelemben, az előterjesztett fellebbezés és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a peradatoknak a Pp. 206.§-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján döntött a perben vizsgált jogsértésről, a szankcióalkalmazás jogszerűségéről és a bíróság mérsékléséről. A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének keresetét részben - a jogsértés tekintetében - elutasító rendelkezését nem vitatta, fellebbezéssel nem támadta, csak a bíróságot mérséklő mérlegelési jogkör mikénti gyakorlásának helyességét vitatta. Az elsőfokú eljárásban e körben előadottak megisméltésén túl azonban nem tudott olyan érveket felsorakoztatni, amelyek az elsőfokú ítélet megváltoztatását, vagy hatályon kívül helyezését eredményezhették volna.

A bíróságnak a Tpv. és a Pp. előírásához képest kell értékelnie a felperes terhére rótt jogsértés miatt alkalmazott jogkövetkezményeket, és a jogszabályi rendelkezések által biztosított (Tpv. 83.§ (4) bek.; Pp. 339.§ (2) bek.) megváltoztatási jogkörével élve van lehetősége a versenyhatóság által alkalmazott joghátrány mellőzésére, avagy mérséklésére.

A Tpv. 78.§-ának (1) bekezdése adja meg a bírságkiszabás jogi alapját és a bírság felső keretét. Minden esetben egyedileg kell meghatározni a bírság mértékét, így a jelen ügyben a szankcionálást megelőző évben a felperes által elért nettó árbevételnek ott van jelentősége, hogy annak 10%-át a kiszabott bírság összege nem haladhatja meg. Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozatát megváltoztatta és a bírság összegét 11.500.000 forintra mérsékelte. Ezt meghaladóan a jogsértés elkövetése és a szankció alkalmazása tekintetében a felperes keresetét elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja az - a fellebbezési kérelem keretein belül vizsgálódva -, hogy az alperesi határozatból és az elsőfokú bíróság ítéletéből, annak tömör megfogalmazása ellenére, a feltárt tényállás és az ítéleti okfejtésre tekintettel a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak a kiszabott bírsággal összefüggésben. Nem fogadható el a felperesnek az az érvelése, miszerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, ugyanis az ítélet részének kell tekinteni a jogszerűnek talált és elfogadott alperesi határozati okfejtést, az ezzel összefüggésben feltárt tények, valamint a bírság összecszerűségének meghatározása vonatkozásában rögzített mérlegelési szempontokat, azok szövegszerű megisméltése nélkül is.

A jelen ügyben a bíróságnak a Pp. 339/B.§-a szerint kellett vizsgálnia a mérlegelési jogkörben hozott határozatrész jogszerűségét, így azt, hogy a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta-e, az eljárási szabályokat betartotta-e, a mérlegelés - Tpv. 78.§-ának (3) bekezdése szerinti - szempontjai megállapíthatóak-e, és a határozat indokolásából a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik-e. A közigazgatási perben a bíróság csak a határozat jogszerűségét vizsgálhatja, felülmérlegelést nem végezhet, méltányosságot nem gyakorolhat.

Az alperes törvényben meghatározott feladata, hogy a fogyasztók védelme és a versenyszférában működő piaci szereplők tiszta (jogszerű) és kiegyensúlyozott

versenyének biztosítása érdekében a piac szereplőinek tevékenységét ellenőrizze, a tapasztalt jogellenességeket kiküszöbölje, és az alkalmazott szankció révén a speciális és generális prevenció eszközeivel élve a jogsértőt, valamint a piac többi szereplőjét a további jogsértéstől visszatartsa.

Az alperes nem teheti automatikussá a bírságmérték meghatározását, az ügyek egyedisége szükségessé teszi, hogy valamennyi esetben a Tpvt. 78. §-a szerinti szempontokat ütköztesse az egyedi ügyben feltárt releváns körülményekkel, mert ezek összevetése eredményeként határozható meg körültekintően az alkalmazott szankció mértéke. Alapvető követelmény, hogy az alperes megfelelő terjedelemben és valamennyi, a mérlegelésnél figyelembe vett, feltárt tényt és körülményt értékelve, indokolja döntését (mind a szankció kiválasztása, mind annak mértéke vonatkozásában).

A Tpvt. 78. §-ának (3) bekezdésben sorolja fel a jogalkotó - nem taxatív módon, hanem példálózva - azokat a szempontokat, amelyek vizsgálata szükséges a bírság mértékének meghatározásakor, és amelyek értékelése elengedhetetlen a jogsértéssel arányban álló szankció meghatározásához. Eszerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A jogsérelem súlya minden esetben elsődlegesen vizsgálendő szempont. E körben a következőket emeli ki a Fővárosi Ítéltábla. Az akciós jelleg feltüntetése a fogyasztók számára azt jelenti, hogy az eseti kedvezmények révén egy átmeneti időszakban, az átlagosnál kedvezőbb áron, vagy esetleg más kedvező feltételek biztosításával jutnak hozzá valamely termékhez, vagy szolgáltatáshoz. Az akciós ár lényege, hogy a fogyasztó olcsóbban tudja megvenni az adott terméket; ennek akkor van jelentősége, ha a fogyasztó tisztába van azzal, hogy mennyi a termék eredeti ára, hisz így tudja mérlegelni mit is jelent ténylegesen az akció. Ez a perbeli esetben nem valósult meg, hisz a felperes a potenciális vásárlókat, hosszú időn keresztül folyamatosan, több reklámhordozót érintően akcióként feltüntetett nem valós adatokkal kedvezmény látszatát keltve tájékoztatta. A jogsértését az akcióval kapcsolatos tájékoztatás miatt is megállapította az elsőfokú bíróság; ezen kereseti kérelmét elutasító bírói döntés ellen nem is fellebbezett a felperes.

A felperesi termékek használatával elérhető nem igazolt hatás, továbbá az azok értékesítésével összefüggő tájékoztatás különösen előnyös vásárlás hamis látszatát keltve alkalmas volt arra, hogy a fogyasztói bizalmat jelentős mértékben és károsan befolyásolja. A feltárt tényezők együttes mérlegelésével megállapítható, hogy a felperesnek a társadalom értékítéletével szemben álló, azt sértő magatartása - a felperesi állítással szemben - nem csekély súlyú, hanem súlyos, ami növeli a jogsértés ismételt voltának súlyosító hatását (ha az eljárás alá vont ugyanolyan, vagy hasonló jogsértést követ el). Az alperes a Vj-177/2004. számú eljárásban hozott döntésével

korábban hasonló jogsértés miatt marasztalta a felperest. Ez alapján tudnia kellett, hogy milyen reklámozási gyakorlattól kell tartózkodnia.

A bírságkiszabási körülményeket egymással egybevetve kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglevő hatásuk a döntő a bírság összegének meghatározásánál. Ezzel összefüggésben rámutat a Fővárosi Ítéltábla - amint azt korábban már több eseti döntésében is kiemelte, hogy a bírságot befolyásoló tény nyomatéka annál nagyobb, minél nagyobb mértékben áll fenn az indok, amely miatt az adott körülménynek enyhítő vagy súlyosító hatása van. Azonos jelentőségű enyhítő és súlyosító körülmények egymás hatását semlegesíthetik. Lehetséges, hogy a súlyosító körülményeknek együttesen vagy közülük egynek olyan nagy nyomatéka van, hogy az a szemben álló körülmények hatását teljesen kioltja, és az enyhítő körülmények mellett is sor kerülhet a maximális összegű bírság (a Tpv. 78.§-ának (1) bekezdése szerinti, a jogsértést megállapító határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevétel tíz százalékának) kiszabására.

Helytállóan hivatkozott arra az alperes, hogy az ügyben feltárt súlyosító körülmények egyenként is olyan nyomatékkal bírnak, amelyek maximum-közeli bírság kiszabását indokolták, amellyel szemben mindösszesen két kisebb súlyú enyhítő körülmény volt figyelembe vehető. Egyrészt az, hogy a felperes a versenyfelügyeleti eljárás során elismerte magatartása jogellenes voltát. Másrészt a felperesnek a magatartás megváltoztatására irányuló törekvését értékelte a versenytanács enyhítő körülménynek, és nem azt, amire a felperes utalt, miszerint a jogsértő magatartással felhagyott és 2009. évben sikeresen kiküszöbölte tájékoztatásának a fogyasztók megtévesztésére alkalmas elemeit. A másodfokú bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy a szórólapok tartalmának módosítása nem bír relevanciával, hisz ezek a reklám anyagok nem képezték a vizsgálat tárgyát, tekintettel arra is, hogy a bírósági felülvizsgálat tárgya a versenyhatósági eljárás eredményeként meghozott és keresettel támadott közigazgatási határozat jogszerűsége.

Mivel az alperes a 2006-2008. évi felperesi magatartást vizsgálta, ezért a 2009. évi jogszerű magatartás a korábbi jogsértés tekintetében nem lehet enyhítő körülmény; a piaci szereplőnek ugyanis kötelezettsége a folyamatos jogszerű eljárás, jogszerű tájékoztatás. A felperes ezzel szemben ismételtén követte el - már nem is vitatottan - a határozatban terhére rótt jogsértést.

A felperes fellebbezésében további, a javára figyelembe vehető, a jogkövető magatartást előíró törvényi kötelezettségen túlmutató mértékű enyhítő körülményt nem tárt fel és nem bizonyított (Pp. 164.§), és ilyen adat nem is merült fel. Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítéletben meghatározott bírság összege már minden tekintetben arányban áll az ügyben a felperes vonatkozásában feltárt enyhítő és súlyosító körülményekkel, és az az egyéni és általános megelőzés követelményeinek eléréséhez, érvényre juttatásához szükséges és egyben elégséges is. A perbeli esetben alkalmazott szankciók folytán várhatóan elérhető, hogy a felperes az esetleges újabb jogsértéstől tartózkodjon (speciálprevenció), és azzal valamennyi piaci szereplő magatartása is a Tpv. céljaival összhangban a kívánatos irányba befolyásolható (generálprevenció).

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (2) és (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érintve, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit - a kereseti illeték viseléséről való rendelkezés helyesbítésével - helybenhagyta.

Észlelte ugyanis a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az alperes részleges pernyertessége ellenére arról rendelkezett, hogy a kereseti illetéket teljes egészében az állam viseli. A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 13.§-ának (2) bekezdése szerint -figyelemmel a Pp. 81.§-ának (1) bekezdésére - akként határozott, hogy a felperes kereseti részilleték viselésére köteles, míg az alperes illetékmentessége folytán a fennmaradó részilletéket az állam viseli az IM rendelet 14.§-a alapján.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, továbbá az IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére, melynek mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés - alkalmazandó - c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése alapján határozta meg.

Budapest, 2010. évi január hó 12. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Bacsa Andrea sk. előadó bíró dr.
Vítál-Eigner Beáta sk. bíró